

ΕΡΓΑΣΙΑ – ΠΡΟΟΔΟΣ

Προ αιώνας παρίσταται η ανθρωπότης μάρτυς έκθαμβος της προόδου. Ο πολιτισμός προυχώρησεν. Την πληθύν των δούλων διεδέχθησαν οι εργάται! Την δ’ εργασίαν τούτων αι μηχαναί! Τα κτήνη αντικατέστησαν οι ατμόϊπποι, τους υδρομύλους και ανεμομύλους οι ατμόμυλοι, την σκαπάνην το ατμοκίνητον άροτρον.

Τα πάντα εντός ολίγου θέλουσι τελειοποιηθή δια των εφευρέσεων, τα πάντα θέλουσι ποιεί αι μηχαναί και οι εργάται; δια της εφευρέσεως των μηχανών κατέστησαν δούλοι αυτών. Σήμερον η ανθρωπότης ένεκα των εφευρέσεων δυστυχεί, πάσχει, στερείται, πένεται, ροκοφορεί διότι η εργασία ολίγον κατ’ ολίγον – και εντός ολίγου ολοτελώς – εκλείπει, αφ’ ού θέλουσι ποιεί ταύτην αι μηχαναί.

Πόσαι χείρες ένεκα των εφευρέσεων δεν μένουσιν ήδη αργαί; Εκεί όπου άλλοτε εχρειάζοντο 100 ή 200 χείρες δια τινά εργασίαν, σήμεραν χρειάζονται τέσσαρες ή οκτώ!

Εκτός τούτου επειδή πολλάι χείρες μένουσιν άνευ εργασίας τα ημερομίσθια εξηυτελίσθησαν.

Δεν είμεθα λάτραι της λιθίνης εποχής, τουναντίον είμεθα λάτραι της προόδου, αλλά δεν δυνάμεθα να βλέπομεν ημάς (τους εργάτας) πεινώντες, ρακενδύτους, άνευ εργασίας. Αι εφευρέσεις εισί μεν ευεργετικά, αλλά περισσότερο καταστρεπτικά, εν όσω αύται ευρίσκονται εις χείρας ολίγων (εργοστασιαρχών).

Ναι μεν τους αντιγραφείς αντεκατέστησεν ο πιεσής, την σκαπάνην το αγτμοκίνητον άροτρον, τους ανεμομύλους και υδρομύλους ο ατμόμυλος, αλλά πόσαι χιλιάδες εργατών στεριούνται εργασίας, αφ’ ου ποιούσι ταύτη αι μηχαναί, εν ολίγω χρόνω, ην άλλοτε χιλιάδες χειρών εποίουσιν;

Δεν λέγομεν ότι πρέπει η ανθρωπότης να παύση προοδεύουσα, αλλά πρέπει οι αληθείς παραγωγείς του πλούτου, οι εργάται, να εξασφαλίσωσι την δι’ αύριον μέριμναν.

Δεν πρέπει τα δύο τρίτα της κοινωνίας να στερώνται χάριν της προόδου. Ο εργάτης δει να εξασφάλιση και κατοικίαν και ενδυμασίαν και τροφήν, εν μία λέξει την δι’ αύριον μέριμναν, όπως ο πρόοδος του λοιπού μετράται ουχί καθ’ ημέρας αλλά κατά λεπτά!

ΕΡΓΑΣΙΑ – ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ

Εν τω μικρώ τούτω μορίω του σύμπαντος όπερ Γην καλούσιν υπάρχουνσιν δύο υπάρξεις, αίτινες – αν και τη αυτής φύσεως – εισίν αντίθετοι εις τας πράξεις των, εις τας συνηθείας των! Της μεν πρώτης τα μέλη ρακενδύτα διατρέχουσι τας οδούς, τρώγουσι δε σκληρόβρωτον άρτον και τυρόν μόνον και μόνο δια να ζώσι, γυμνόποδα και εις καλύβας ή κάλλιον ειπέιν εις τρώγλας κατοικούντα. Της δε δευτέρας τα μέλη καλοενδεδυμένα διατρέχουσι τας οδούς εφ’ αμάξης, τρώγουσι προ μεγαλοπρεπών τραπεζών ποικιλίαν ευγεύστων εδεσμάτων και κατοικούσιν εις μέγαρα ή επαύλεις!

Αι δύο αύται υπάρξεις εισίν ο εργάτης και ο πλούσιος.

Και ο μεν εργάτης εργάζεται, μοχθεί, κοπιάζει, στερείται, ο δε πλούσιος απολαμβάνει των κόπων του εργάτου, θησαυρίζει, πλουτεί ζων εν μαλθακότητι και ακηδεία. Αι δύο αύται, λέγω, υπάρξεις αντιθέτως οδεύουσαι καθιστώσι τον μεν εργάτην ημέρα τη ημέρα πτωχότερον, τον δε πλούσιον έτι πλουσιώτερον...

Είπον ανωτέρω μέγαρον και καλύβη. Οποία διαφορά μεταξύ των δύο τούτων κατοικιών.

Του μεν μεγάρου καλύπτονται οι τοίχοι εκ διαφόρων πολυτίμων παραπετασμάτων, εμποδίζοντα την υγρασίαν της δε καλύβης, οι τοίχοι καλύπτονται υπό φωλεών νημάτων αραχνών!

Κλίνη αναπαυτική, κλίνη συνισταμένη εκ δυο στρωμάτων, πλήρων πτίλων, με μαλακά συνδόνια είνε εστημένη εις μίαν γωνίαν του μεγάρου, εν ώ στρώμη πλήρης αχύρων, συσσωρευμένη εις μίαν γωνίαν της καλύβης χρησιμεύει ως κλίνη εις τον κατάκοπον εκ της εργασίας εργάτην!

Παχύς και πολυτίμος περισκός τάπης είνε εστρωμένος κατά μήκος του κοιτώνος του μεγάρου! Εν ώ το χώμα ή το σκληρόβρωτον πάτωμα της καλύβης χρησιμεύει των εργάτη ως τάπης!

Καθέδρα τελευταία εκ Παρισίων αφιχθείσαι ευρίσκοντι εν τοις δωματίοις του μεγάρου, εν ώ εις την καλύβην ευρίσκει τις σταμνίον ή καθέδραν της οποίας τα ξύλα μόλις συγκρατούνται!

Κρυστάλλινος καθρέπτης, πολυτελής, κρέματα από του τοίχου εν τω μεγάρω εκείνω, εν ώ ο εργάτης αντί κρυσταλλίνου καθρέπτου, έχει τεμάχιον υάλου εχρισμένον δι’ υδραργύρου!

Δυστυχώς δεν δυνάμεθα ελλείψει χώρου μακρηγορούντες τελείως ν’ απεικονίσωμεν και των μεγάρων το πολυδάπανον μεγαλείον, και της καλύβης ουχί μόνο την απέριπτον λιτότητα, αλλά και την οικτράν της ανεχείας κατάστασιν.

Και τι δεν παράγει και τίνος δεν στερείται ο αληθής ούτος παραγωγός του πλούτου;

Πάντων!...

Ούτος παράγει παν εν τη κοινωνία ωφέλιμον, ούτος σπείρει, φυτεύει, ποτίζει κ.λ., ούτος μεταβάλλει τους χέρσους λοφίσκους εις πλουσίους αμπελώνας, ούτος μεταβάλλει τον βάλτον τον μολυσματώδη εις τερπνόν λειβάδιον, ούτος εξάγει εκ των κόλπων τη γης τον χρυσόν, ούτος μετακινεί όρη και μεταβάλλει την θάλασσαν εις ξηράν. Πάντα ταύτα παραγόμενα δια του κόπου του εργαίου απολαμβάνουσιν δραξ επιτηδείων, εχόντων αυτόν υπό τας αλύσσεις της δουλείας, της αμαθείας, των προλήψεων, εν ώ αυτός παντελώς σχεδόν στερείται τούτων!

ΑΝΤΙ ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΟΣ

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΣ

Ο ήρωσ μου, φίλε αναγνώστα, έχει τι το ελκυστικόν, κατώρθωσε δια της ιδιότητός του ταύτης να γνωρίση και να σύρη κατά τας θελήσεις του άπασαν την ανθρωπότητα! γνωστότατος εις πάντα, από του αυτοκράτορος μέχρι και αυτού του αχθοφόρου, συναναστρέφεται τους πάντας, και είναι αγαπητότατος εις πάντας, κυριαρχεί επί πάντων, έχει μυστηριώδη και ανεξάντλητον δύναμιν εφ' όλων, καθιστά πάντας νευρόσπαστα της θελήσεώς του. Η γέννησίς του κρύπτεται υπό μυστηρίου ως και ο τόπος της γεννήσεώς του! Βουτημένος μέχρι λαιμού εις το έγκλημα, εις την ατιμίαν, εις την αδικίαν, εις την αρπαγήν, νομίζεται ευγενής, αριστοκράτης, φιλέσπαγχνος, φιλελεήμων! Παίζει με την τύχην εκάστου ατόμου, ανυψεί τον μεν και τον αναγκάζει, των ωθεί, να πράξη τα βδελυρότερα των εγκλημάτων, τας φοβεροτέρας των αδικιών, τον καθιστά εγκληματίαν εις βάρος του δε, όπως κορέση τας απανθρωποτέρας και φοβερωτέρας, τας αισχροτέρας και παραλογοτέρας των ορέξεών του, του εγώ του. Χαίρεται ίνα βλέπη αυτόν ήρωα τοσοούτων εγκλημάτων, τους δε φίλους αυτού νευρόσπαστα τη θελήσεώς του. Θέλει να βλέπη αφ' ενός τον άνθρωπον θνήσκοντα της πείνης, κοπιόντα καθ' όλην την ημέραν και στερούμενον των κόπων του, θέλει ν' ακούη την φωνήν των ψυχοραγούντων εκ της πείνης ορφανών. Θέλει αφ' ετέρου να βλέπη τον άνθρωπον διασκεδάζοντα, οργιάζοντα, γελώντα, απολαμβάνοντα παν αγαθόν, θέλει να τον βλέπη εκνευρευρισμένον εκ της αναπαύσεως και μαλθακότητος, αυτός δε καθήμενος επί των χρυσοϋφάντων και αδαμαντοποικίλων θρόνων των μαρμαρίνων ανακτόρων του γελά σαρδόνιον γέλωτα προ του τοιούτου θεάματος, τού ευφρένοντος αυτόν.

Ο μυστηριώδης ούτος εγκληματίας μένει άγνωστος εις πάντας, πάς τις δέχεται τα άόρατα κτυπήματά του και νομίζει αίτιον τον πλησίον του, τον συνεργάτην του, τον γείτωνά του, τον φίλον του, τον οικείον του, διότι ο αίτιος μένει κεκρυμένος όπισθεν της χρυσής αυτού προσωπίδος και της ιδιότητος να ελκύη και να νομίζεται ευγενής, φιλεύσπλαγχνος, φιλελεήμων, σωτήρ!!!...

- Τις άρα είναι ο μυστηριώδης ούτος εγκληματίας;

- Ζητήσατε και θα τον εύρητε εν τη λεγομένη πλουτοκρατία.

- Είναι το χρήμα!!